14/06/2019

Φώτης Κόντογλου: “Τι μεγαλομανία σε έχει πιάσει, αδερφέ μου;”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Τί μεγαλομανία σ᾽ ἔχει πιάσει, ἀδελφέ μου, καὶ δὲν βρίσκεις ἡσυχία καὶ χτίζεις πατώματα ἀπάνω στὰ πατώματα, κι᾽ ἔχεις δυὸ τρία αὐτοκίνητα καὶ κότερα καὶ κάθε λογῆς μάταια πράγματα!

Γύρισε καὶ κύτταξε καὶ τὸν ἀδελφό σου, **νὰ δροσισθεῖ ἡ ψυχή σου μὲ τὴν εὐλογημένη καλωσύνη,** ποὺ τὴν ξεράνανε τὰ τσιμέντα, οἱ ψεύτικες κουβέντες, οἱ συμφεροντολογικὲς παρέες, οἱ συνοφρυωμένες ἀξιοπρέπειες. Ἂν δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις θυσίες, τουλάχιστον νὰ συχαθεῖς τὴν ἀδικία. Μὴν ἀδικεῖς. Ἡ ἀδικία εἶναι σιχαμερὴ στρίγγλα, χωρίστρα τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρωποκτονία σὰν τὸν πατέρα τὸν σατανᾶ.

Τί θὰ δίνανε πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτούς, **ποὺ κερδίσανε τὸν κόσμο καὶ χάσανε τὴν ψυχή τους**, γιὰ νὰ νοιώσουνε ὅ,τι νοιώθουνε οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν χάσανε τὴν ψυχή τους!

Ἂν τύχει νὰ ξεκόψει κανένας τέτοιος ἀπὸ ψεύτικη παρέα του καὶ βρεθεῖ στὴ συντροφιὰ τῶν ἁπλῶν, τῶν ἀχάλαστων, νοιώθει πὼς ζεῖ ἀληθινὰ καὶ σὰν ἀπογευθεῖ τὰ ἁγνὰ αἰσθήματα ὕστερα ἀπὸ τὴ ψευτιά, **καταλαβαίνει τέτοια χαρά, ποὺ κάνει σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ξαναγεννήθηκε, σὰν τυφλὸς** ποὺ εἶδε τὸ φῶς του. Κάτι τέτοιοι δὲν ξεκολλᾶνε πιὰ οἱ κακόμοιροι ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν ἁπλῶν, τῶν γκαρδιακῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεμακρύνει ἀπὸ τὰ ψεύτικα πρέπει νἄχει λίγη ψυχή. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς ψευτιά. Ὁ ἄμμος τῆς Σαχάρας, ὅση βροχὴ κι᾽ ἂν πέσει ἀπάνω του, δὲν φυτρώνει τίποτα.

Ἂν πεῖς πάλι σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς φτωχούς, νὰ περάσει μισὴ ὥρα μὲ τὴν παρέα τῶν κοσμικῶν, καλύτερα ἔχει νὰ τὸ βάλεις στὸ μπουντρούμι, παρὰ νὰ βλέπει καὶ ν᾽ ἀκούγει ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα κομπλιμέντα, τὶς ἀνάλατες συζητήσεις, τὰ κρύα χωρατά.

Στὴ συναναστροφὴ ποὺ κάνουνε αὐτοὶ οἱ ψευτισμένοι, θαρρεῖς πὼς τοὺς χωρίζει ἕνας τοῖχος τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ποὺ ζοῦνε μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, νοιώθουνε πὼς οἱ καρδιὲς τοὺς γίνονται ἕνα, πὼς ἀκουμπᾶ ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον καὶ ξεκουράζεται. Ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπιέται, χαίρεται καὶ δίνει χαρά. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν σαρκικῶν ἀνθρώπων στέκεται ὁ διάβολος **καὶ τοὺς κάνει νὰ μιλᾶνε ὁλοένα γιὰ λεφτὰ** καὶ γιὰ τὰ ὅμοια, γιὰ νὰ μὴ γροικήσουνε οὔτε τὸ φαγὶ ποὺ τρῶνε. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τῶν ταπεινῶν στέκεται ὁ Θεός, κι᾽ ὅλα εἶνε εὐλογημένα.

Πετάξετε ἀπὸ πάνω σας τὴν ψευτιά. Ἀνοίξετε τὰ πανιά, νὰ τὰ φουσκώσει ὁ καθαρὸς ἀγέρας τοῦ πελάγου. Νὰ δροσισθεῖ ἡ ψυχή σας, νὰ νοιώσετε πὼς ζητᾶ ἀληθινὰ κι᾽ ὄχι ψεύτικα.

Φώτης Κόντογλου – “Εὐλογημένο Καταφύγιο” – Ἐκδόσεις Ἀκρίτας